

## Sonett 138

William Shakespeare (1609)

When my love swears that she is made of truth  
I do believe her, though I know she lies,  
That she might think me some untutor'd youth,  
Unlearned in the world's false subtleties.  
Thus vainly thinking that she thinks me young,  
Although she knows my days are past the best,  
Simply I credit her false speaking tongue:  
On both sides thus is simple truth suppress'd.  
But wherefore says she not she is unjust?  
And wherefore say not I that I am old?  
O, love's best habit is in seeming trust,  
And age in love loves not to have years told:  
Therefore I lie with her and she with me,  
And in our faults by lies we flatter'd be.

### Moderne dansk:

Når min elskerinde sværger, at hun ikke taler andet end sandheden, stoler jeg på hende, så hun kan tro, at jeg er en naiv ung person, uvidende om verdens komplekse måder - selvom jeg ved, at hun lyver. Så i forfængelighedens navn tror jeg, at hun ser mig som (stadig) ung, selvom hun ved, at mine bedste dage ligger bag mig. Jeg er enig i hendes løgne, uden forbehold. Og sådan skjuler vi begge sandheden for hinanden. Men hvorfor insisterer hun på sine løgne? Og hvorfor siger jeg ikke på, at jeg er gammel? Åh, det er bedst for elskere at lade som om de stoler på hinanden; og ældre elskere kan ikke lide at få deres alder påpeget. Så jeg lyver og ligger med hende, og hun lyver og ligger med mig, og begge uperfekte, smigrer vi hinanden med vores løgne.